

VIII marxa a Morella

Carles Gargallo

Escriure d'una activitat pseudo-esportiva com és el senderisme o excursionisme sense descriure elements tan importants com poden ser entre d'altres la història o les curiositats dels llocs per on es passe i aconseguir l'interès del lector em pareix prou difícil, però intentaré no avorrit-vos.

Segons tinc entès hi ha certa costum a que l'article de la Marxa a Morella el faci un participant "novato" i per a complir amb aquesta tradició !! ja portem VIII !! m'he decidit a escriure al respecte i em referiré al que vaig viure durant els dies 23 i 24 de juliol de 1999.

Aquesta edició de la Pujada a Morella ha sigut una de les més nombroses ja que hi participaven 8 ciclistes de carretera, 8 ciclistes de muntanya i 19 caminants, aquestos en dos grups: 7 que farien la marxa en dos dies i 12 que la farien en un dia.

El divendres dia 23 a les 9 del matí eixiem de les Coves un grup d'amics disposats a suar la gota grossa ja que malauradament per a nosaltres els dos dies van ser perfectes per anar a prendre el sol a la platja o deixar-se anar baix d'una figuera en permís de les mosques.

Després d'esmorzar al mas de la Caseta i de conèixer el magnífic sentit de l'humor del nou amic de Vilanova, Vicenç, continuarem caminant fins que arribarem al càmping de Tírig a les 12.30 hores. Eixe dia pareix ser que estàvem predestinats, com anirem veient, a tindre problemes amb els menjars. En arribar al bar la cuinera ens va dir que no ens esperave fins al dia següent per lo que no havie preparat la paella que Rocher li va encomanar. Mentres en la cuina desfeien el malentés els sufrits caminants ens banyàrem a la piscina pensant en lo dur que és anar per eixos camins mig perduts.

Després de dinar, Vicenç es va interessar per l'helicòpter del servici contra incendis llogat a uns ucraïnesos per la Conselleria i va aconseguir que ens l'ensenyaren just abans de rebre un avis per un incendi declarat entre Benicarló i Càlig. Vicenç va fer demostració del seu coneiximent de l'idioma anglés parlant amb Andreiev, l'ucraïnés pilot de l'helicòpter, que li contestava en espanyol barrejat amb valencià ... coses del poliglòtisme. Tots quedàrem decebuts en l'helicòpter que de lluny semblava molt nou i de ben a prop era quasi un muntó de "ferralla voladora", ben pintada, això sí.

A les 5 de la vesprada vam reprendre el camí i després de passar pel barranc de la Morellana, que semblava un forn pel calor que hi feia, arribarem a Catí on ens esperave Lola que ens portave roba neta pel segon dia i amb la qui se'n va tornar a les Coves Manuel "el calceter" que tenia un compromís el dissabte i no podia fer la tota la pujada. Ni al Prigó ni a cap altre bar del poble no van poder fer-nos els entrepens per al dissabte pel que Paco "Xinxano" va fer una recerca pels bars i vam carregar les motxilles de bosses de bolleria industrial. Mentrestant Gustavo amb un dels tres telèfons mòbils que portàvem, es posava en contacte amb Irma i li encomanava uns

entrepans que havia de portar-nos a la Llèqua per a esmorzar. A les 00.30 hores tots al llit, i a les 5 hores diana. A les 5.45 ja estàvem tots davant del Prigó on ens esperaven els "cremats" que feien la pujada d'una tirada. Per a la nostra tranquil·litat Irma i Karina havien anat a trobar a aquest grup i els havien entregat la nostra encomanda i amb la qual cosa ja teniem solventat el problema de l'esmorzar.

Com a gran novetat, amb el grup de la nit venia un aca, "batejada" pels caminants Carolina. Feia temps que els components fixos d'aquest grup pensaven fer el camí amb un aca, matxo, burra o animal de quatre potes que els portara part de la càrrega i van llogar per a l'ocasió una aca d'uns 12 anys que en molts trams anava més de pressa que el seus temporals "amos".

Quedava la part més dura de la pujada a Morella, eixiem a punta de dia i després d'esmorzar a l'Avellà mampreniem el camí, seguint el dels peregrins de Catí, passant pel mas de les Covetes, barranc de la Gibacolla arribàvem a la Salvassòria, després pujàvem fins a la Llèqua on ens esperaven Irma i Karina amb aigua fresca i préssecs. Amb el sol ben alt fèiem la pujada al mas de Moixacre i després de passar pel mas de Fusters vam vore, encara molt llunyana, Morella. Quedaven uns 10 quilòmetres de contínues baixades rebentapeus, amb un paisatge àrid, sense les carrasques i ginebres que ens havien acompanyat fins la Llèqua.

A quatre quilòmetres de Morella Juanjo va tindre que quedar-se endarrerit per ajudar a dos companys que portaven els peus en carn viva i no podien mantindre la marxa dels demés membres del grup que anàvem a "pinyo fijo" i és que quan estas rebentat els peus ja no et deixen acurtar o allargar el pas. En arribar a l'Hostal Nou de Morella ens esperaven els ciclistes de carretera junt a Lola, Irma, Karina i Iban entre altres. El grup de caminants anave prou estirat, i just quan els últims entraven van arribar esprintant els que havien fet la pujada en "mountain bike". Després de la foto, tots a la piscina, dutxa, cer-veseta i a dinar al Rincón on ens ajuntàrem unes 50 persones.

Enguany la participació ha estat molt alta i el grup més nombros fou el de caminants, entre els quals hi havia gent de La Jana, Sant Mateu, Castelló, Salzadella, Atzeneta i per suposat de les Coves. Seria desitjable que després de 8 anys l'ajuntament de Morella ens facilitara al menys el lliure accés a la piscina, encara queestic segur que per a l'any 2001 les autoritats locals ens rebran amb banda de música.

Per acabar este article he d'agrair en nom de tots la feina feta per Lola, Irma, Karina i Inma i algú més que de ben segur m'oblido, i que amb les seues "assistències" fan possible que els que caminem per eixes muntanyes ho fem amb major comoditat al no tindre que carregar més pes del desitjable ni preocupar-nos pel desplaçament de tornada.

Fins al any que ve.

Front al Mas Nou de Tírig.

Manuel i Gustavo provant el "Fire-fox" ucraïnès.